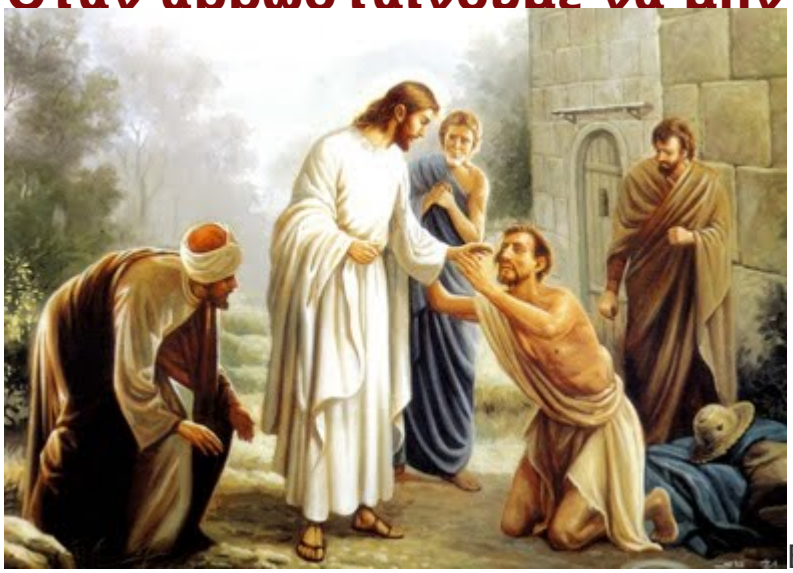
2 Δεκεμβρίου 2014

Όταν αρρωσταίνουμε να μην ξεχνάμε…

Είναι αλήθεια, ότι τέλεια υγεία δεν έχει κανένας. Όλο και κάτι έχουμε όλοι μας. Πλήρως και τελείως υγιής δεν υπάρχει κανένας. Και όσοι είναι έξω από τα νοσοκομεία νοσούν και όσοι είναι εντός, ακόμη περισσότερο. Μάλιστα οι ασθένειες ποικίλουν κατά περίπτωση. Ασθένειες σώματος και ασθένειες ψυχής. Ασθένειες ιάσιμες και ανίατες. Ασθένειες έκτακτες και αρρώστιες για μια ζωή. Αρρωστήματα κρυφά και λανθάνοντα, αλλά και φανερά. Κληρονομικά και επίκτητα. Διαπιστωμένα και σπάνια, άγνωστα. Παλαιά που ξαναγυρίζουν, αλλά και καινούρια.

Τα νοσοκομεία είναι γεμάτα. Η ιατρική επιστήμη κάνει θαύματα. Αλλά από όλο αυτό το βάσανο της αρρώστιας, υπάρχει και ένα θετικό. “Από το πικρό ο Θεός βγάζει γλυκό”. “Ουδέν κακόν αμιγές καλού”, που έλεγαν και οι αρχαίοι. Ποιό είναι αυτό το καλό; Μέσα στην αρρώστια μας καταλαβαίνουμε την αδυναμία μας, ταπεινωνόμαστε, ζητάμε βοήθεια κι από τους άλλους, τους έχουμε ανάγκη, αλλά και από το Θεό. Έλεγε ο π. Πορφύριος, ο Άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης, ο εν τη Ομονοία των Αθηνών ασκήσας, ότι “δεν πρέπει να κατηγορούμε τον καρκίνο, διότι πολλούς οδήγησε δια της μετανοίας και εξομολογήσεως στον ουρανό”.

Ο Θεός έπλασε το σώμα και όχι την αρρώστια. Η αρρώστια μπήκε με την αμαρτία όπως η φθορά και ο θάνατος. Όλη όμως η διαδικασία της αρρώστιας και οι διάφορες εξετάσεις μας φέρνουν πιο κοντά στο Θεό και πιο κοντά στους άλλους ανθρώπους.

Όταν αρρωστήσουμε τότε θυμόμαστε τον Θεό. Η αρρώστεια είναι μια παιδαγωγία. Η παιδαγωγία του Κυρίου όμως δεν θέλει να μας ισοπεδώσει. Η παιδαγωγία είναι

μικρή και τις περισσότερες φορές προσωρινή, δηλ. στα μέτρα μας και στην αντοχή μας. Σκοπό έχει να μας επαναφέρει στην τάξη, όπως ο δάσκαλος τους αφηρημένους μαθητές (Μ. Βασίλειος). Γινόμαστε και πάλι παιδιά του Θεού. Πιο πιστοί στο Θεό και πιο συμπαθείς στους πονεμένους. Η παιδεία του Κυρίου φανερώνει ότι ο Θεός μας αγαπά και θέλει να μας σώσει. Συχνά από μια αρρώστεια, αλλά και μια θεραπεία, αλλάζουμε ζωή.

Βασική πηγή προβλημάτων στον άνθρωπο δημιουργεί το σώμα. Δεν φταίει όμως το σώμα. Η κακή χρήση και ο εγωϊσμός προβάλλονται με όχημα το γερό και σφριγηλό σώμα. Η αρρώστεια λοιπόν πλήττει το σώμα και ο άνθρωπος ταπεινώνεται. Καταλαβαίνει τα όριά του. Δεν μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Διαπιστώνει ότι έχει ημερομηνία λήξεως.

Από την άλλη μεριά ο πόνος σμιλεύει την ψυχή και κάνει τον άνθρωπο πιο καταδεκτικό, πράο, πιστό, προσευχόμενο. Επαναφέρει στο προσκήνιο της ζωής του το Χριστό, την Παναγία και τους Αγίους. Αγκαλιάζει τον Σταυρό και διαβάζει το Ευαγγέλιο. Τρέχει στα προσκυνήματα και τάζει τάματα στα Μοναστήρια. Το σπουδαιότερο είναι ότι ο πονεμένος άνθρωπος τις περισσότερες φορές αρχίζει να εκκλησιάζεται, να εξομολογείται και να κοινωνεί. Αρχίζει μια καινούρια περπατησιά στη ζωή του.

Επίσης οι άνθρωποι όταν αρρωσταίνουν επικοινωνούν πιο εύκολα. Γίνονται πιο καταδεκτικοί και ομιλητικοί. Με τους γιατρούς πιο ανακοινωτικοί. Με τους νοσοκόμους πιο υπάκουοι. Με τους δικούς τους πιο συνεργάσιμοι. Με τους διπλανούς πιο συμπαθείς και επιεικείς. Μέσα στους θαλάμους των νοσοκομείων συμφιλιώθηκαν οικογένειες και αδέλφια. Ξεκίνησαν ισόβιες φιλίες. Μας επισκέπτονται φίλοι και συγγενείς από μακριά. Γείτονες και πνευματικοί συγγενείς δείχνουν ενδιαφέρον. Συχνά στην αρρώστεια ανακαλύπτουμε ποιοί μας αγαπούν ειλικρινά.

Η Εκκλησία μας συνεχώς προσεύχεται υπέρ υγείας και υπέρ των νοσούντων. Και μείς πρέπει να προσευχόμαστε θερμά για τους ασθενείς Να δίνουμε το όνομά τους και πρόσφορο στην θεία Λειτουργία. Να καλέσουμε κι έναν ιερέα να διαβάσει ειδικές ευχές και να κάνει Ευχέλαιο. Να οργανώσουμε την εξομολόγηση και τη Θεία Κοινωνία. Να τους φέρουμε κατάλληλα πνευματικά βιβλία να διαβάσουν. Να κάνουμε μια παράκληση ή μια ελεημοσύνη για χάρη τους.

Πηγή: sites.google.com